

Herdenking Raymond Leenders

30 september 2003

Op 8 september 2003 is op 51-jarige leeftijd overleden onze collega Raymond Leenders. In Maastricht, de stad waar hij van hield, de stad waarvoor hij zich lang en geëngageerd heeft ingezet, de stad die hem begiftigde met de zilveren eremedaille; een onderscheiding waar hij – evenals zijn Ridderschap in de Orde van Oranje Nassau - trots op was. Hij was lid van de gemeenteraad van Maastricht, van 1986 tot 2002. Tot dat laatste jaar heeft hij het wethouderschap twaalf jaar vervuld, met onder meer stadsvernieuwing, volkshuisvesting, cultuur en financiën in zijn portefeuille. Hij verwierf bekendheid als grote initiator van samenwerking tussen de publieke en private sector. Hij zocht partners die rendement voor de langere termijn voor ogen hadden, hij vond private investeerders zodat de risico's niet eenzijdig op de overheid zouden worden afgewenteld. In het zoeken en vinden van partners met wie de toekomst van de gemeente veilig zou kunnen worden gesteld, bleek Raymond een meester. Daarbij bleek zijn persoonlijkheid een belangrijke rol te spelen. In de woorden van het college van Burgemeester en Wethouders van Maastricht: „Stuk voor stuk vielen ze voor zijn joyeuze levensstijl en zijn persoonlijke charme“.

Intensieve samenwerking was ook het motto van Raymond Leenders bij het bieden van kansen voor zijn stad Maastricht door de Euregio als belangrijk werkterrein te beschouwen en Maastricht te plaatsen in perspectiefbiedende relaties met steden als Hasselt, Luik en Aken. Europa was dan ook een belangrijk aandachtsgebied voor hem in de Eerste Kamer. Het was tevens zijn uitdrukkelijke voornemen om in dit huis vanuit zijn bestuurlijke ervaring wetgeving met name te toetsen op de gevolgen voor de regionale en lokale politiek en, zoals hij dat verwoordde, voor de

burger op straat. Ongetwijfeld zou hij daarbij in het bijzonder oog hebben gehad voor de Maastrichtenaren, aan wie hij zijn hart had verpand.

Het Eerste Kamerlidmaatschap, waarvoor hij door de Partij van de Arbeid was benaderd, zag hij als een kroon op zijn werk. Raymond wees er in het Dagblad De Limburger uit eigener beweging op dat hij de eerste naoorlogse sociaal-democratische senator uit Maastricht zou zijn. Weliswaar was Joop van den Berg Eerste Kamerlid geweest, maar in de ogen van Raymond telde dat niet mee omdat deze weliswaar geboren maar niet getogen was in Maastricht.

Wij hebben Raymond maar kort, vanaf 10 juni jl., als collega mogen meemaken. Te kort. Met hem is niet alleen een mens heengegaan die met zijn ervaring in vele functies in het openbaar bestuur, in het bedrijfsleven en in het verenigingsleven een verrijking voor de Eerste Kamer zou zijn geweest. Met hem is ons ook een collega ontvallen die warm en hartelijk was en gevoel voor humor had, die zich betrokken toonde met de man of de vrouw voor wie hij zich als bestuurder en als politicus inzette, die op een natuurlijke wijze mensen voor zich kon winnen en aan zich bond. Dat hij zal voortleven in de harten van velen wordt treffend geïllustreerd door de uitspraak in zijn uitvaartdienst: „Raymond, we zullen je vreselijk missen maar we raken je niet kwijt“.